

Arrest

nr. 50 903 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2009 en heeft zich op 25 november 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 maart 2010.

1.3. Op 27 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn van Koerdische origine en geboren te zijn op 15 januari 1974 in Malikiy  centrum, provincie Hassak . U beweert in 1991 gehuwd te zijn met M. (...) B. (...) en verhuisde na uw huwelijk naar Damascus. U schonk uw man twee zonen en een dochter en werkte als kapster thuis. Uw man is ingenieur-assistent en werkt al tien jaar voor een privébedrijf. Op zijn werk had hij iemand leren kennen, N. (...) T. (...), op wie hij al zeven jaar verliefd was en met wie hij sexuele contacten had. Uw man wilde van u scheiden om met haar te huwen maar uw familie vond dat geen goede oplossing. Uw familie raadde u aan in een ander huis te gaan wonen of een te kopen om de druk te verlichten en u kocht zelf een woonst. Uw man bleef u slecht behandelen, maakte u overal zwart en zette u onder druk om de helft van het appartement op zijn naam te zetten. Hij wou dat u de eerste stap zette voor een echtscheiding, dan zou hij het appartement op zijn naam zetten en u de deur wijzen. Op een dag maakte uw man zo een kabaal en sloeg hij u zo hard dat u bloedde. Ondertussen belde hij uw zus Yasmine op en vertelde haar dat hij u betrapte had met een andere man. Uw zus kwam aanzetten met haar man en later belde hij nog familie van u op met de vraag of hij u moest doden en of hij het zelf moest doen. Daarna kwam zijn familie u bedreigen dat u afstand moest doen van het appartement of dat ze de politie zouden inlichten over uw overspel. Hierna kwam uw familie naar Damascus afgezakt om u te doden. U was bereid een medisch onderzoek te ondergaan en dat bewees dat u al zeven maanden lang geen sexuele contacten had gehad. Uw familie was dan bereid u op te nemen in Derik maar u moest de kinderen achterlaten van hen. Daar was u niet toe bereid en u verkoos in Damascus te blijven voor de kinderen. Uw familie verbrak het contact met u en gedurende vijf jaar hoorde u niets van hen. Uw man had zijn spijt betuigd maar na enkele maanden behandelde hij u zoals tevoren: hij schold u uit en beledigde u. Dat beperkte zich niet tot u alleen, maar hij maakte ook de kinderen uit en uw oudste zoon mocht niet meer naar school van hem want hij wilde geen cent betalen voor zijn studies. Uw man wilde als vanouds een scheiding en eiste dat u de eerste stap zou zetten. Eén jaar voor uw vertrek bracht hij vrienden naar het appartement, die dronken er alcohol en bleven tot 's avonds laat. U moest de tafel dekken, hen bedienen en bij hen zitten. Op een nacht kwamen twee mensen van de moekhabarat (geheime dienst) uw eigendom doorzoeken. Ze blinddoekten u en namen u mee. Wanneer uw blinddoek afgenomen werd herkende u A. (...) R. (...), een vriend van uw man die soms langskwam. Hij zette u onder druk dat er drugszakjes gevonden waren bij u en dat u onder één voorwaarde kon vrijkomen, dat u bij hem moest komen zitten als hij op bezoek kwam. U ging hiermee akkoord en u werd naar huis gebracht. U was bang dat als u dit zou vertellen aan uw familie, dat zij u zouden doden en u wou uw eer ook niet verkopen. U contacteerde uw neef die u aan een smokkelaar hielp. U verkocht het appartement om de reis te betalen. Op 30 oktober 2009 vertrok u met de kinderen naar Aleppo. Op 3 november 2009 waren jullie in Turkije en jullie verlieten dat land per vliegtuig op 24 november 2009. Op 25 november 2009 verklaarde u zich vluchteling in België. Uw man heeft u sindsdien telefonisch bedreigd vanuit Duitsland dat hij u de kinderen wil afnemen.

B. Motivering

Na uw gehoor op 18 maart 2010 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

U kan vooreerst geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa bent aangekomen. U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. U weet zelfs niet met welke vliegtuigmaatschappij u vloog en evenmin van welke luchthaven naar welke luchthaven. Uw gebrek aan kennis hieromtrent is niet acceptabel daar dergelijke gegevens, zoals algemeen is geweten, tijdens de reis geregeld worden omgeroepen. U zou eigen paspoorten gehad hebben maar die aan de smokkelaar afgegeven hebben die u zei dat hij die niet dierf te gebruiken, hij heeft paspoorten laten maken, maar u weet niet eens welke naam erop stond en van welke nationaliteit die zouden zijn. Uw verweer die vreemde naam niet te hebben kunnen lezen geeft geen pas aangezien het totaal niet geloofwaardig is dat een smokkelaar de moeite zou doen valse paspoorten te maken of laten maken, maar u dan niet op de hoogte zou brengen van dergelijke essentiële informatie. In geval u apart zou worden genomen in kader van identiteitscontroles, die tijdens een dergelijke reisweg zeer wel mogelijk zijn, zou u onmiddellijk door de mand vallen (Gehoorverslag CGVS, 18 maart 2010, pp. 14-16). Dergelijke houding ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te hebben gereisd, maar komt ook uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Er dient verder vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van de historie die centraal in uw asielrelaas staat. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden, hetgeen in casu niet het geval is. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u niet alleen een advocaat in de arm had genomen om de aankoop van uw appartement af te handelen en in goede banen te leiden, maar dat u ook een advocaat om raad had gevraagd in kader van de problemen met uw echtgenoot. Bijgevolg is het enigszins merkwaardig dat u, en zoals reeds aangestipt, geen enkel document neerlegt ter staving van de door u beweerde problemen. Verder kunnen we enkel constateren dat u zich niet tot uw autoriteiten gewend heeft om bescherming te zoeken omwille van de bedreigingen en de mishandelingen van uw man. U hiernaar gepeild stelde enkel dat u wist dat een klacht indienen niet zou helpen. U stelt dat het in uw cultuur niet gebruikelijk is dat een vrouw klacht indient tegen haar man. U wilde ook niet zomaar scheiden van uw man omdat uw familie er tegen zou zijn en dat scheiden schande zou brengen over de familie. U beweert, en zoals reeds werd aangestipt, een advocaat geraadpleegd te hebben en ook zijn advies om te gaan scheiden vond u geen optie. Er kan op zijn minst van u verwacht worden een poging te doen uw autoriteiten om bescherming te vragen, temeer uw echtgenoot zich ook uitermate agressief opstelde ten aanzien van jullie oudste zoon die hij zelfs eens van het balkon probeerde te gooien. U geeft verder geen aannemelijke verklaring waarom u en de kinderen niet elders in Syrië zouden kunnen gaan wonen, u komt niet verder dan te stellen dat dit onmogelijk is (Gehoorverslag CGVS, 18 maart 2010, pp. 13, 18-19). Uit niets blijkt dat de Syrische autoriteiten uw klacht niet ernstig zouden nemen en uit niets blijkt dat jullie niet de bescherming zouden verkrijgen van de Syrische autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U heeft niet alle mogelijkheden tot bescherming uitgeput en kan niet aannemelijk maken waarom u geen beroep deed op uw nationale autoriteiten. Met betrekking tot de man van de moekhabarat die 'achter u aan zou zitten', is het niet erg plausibel dat u enkel weet dat die persoon A. (...) R. (...) genoemd wordt, wat betekent de "vader van Rabie" maar dat u niet weet wat zijn echte naam is (Gehoorverslag CGVS, 18 maart 2010, p. 15). U staat overigens op geen enkele manier dat deze man bij de moekhabarat zou horen noch wat hij u aangedaan zou hebben. Ook hier heeft u niet getracht in eigen land stappen te ondernemen.

In de marge dient nog aangestipt dat het enigszins merkwaardig dat u er, gezien de door u geschilderde omstandigheden, er in bent geslaagd zelf een appartement te kopen en ook in te staan voor de maandelijkse afbetalingen. U geeft immers zelf aan dat uw echtgenoot u had verboden nog te werken daar hij niet wilde dat u zelf geld verdiende en hij de controle over u wenste te houden. Daarenboven kreeg u van hem niet veel geld, hij zou dit naar uw zeggen voornamelijk aan zijn vriendin besteed hebben en geeft u zelf aan hierna geen geld meer te hebben verdiend (Gehoorverslag CGVS, 18 maart 2010, pp. 10-11).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw oudste zoon. Deze documenten vermogen niet bovenstaande conclusies in positieve zin om te buigen, daar zij enkel een bewijs vormen van uw identiteit die niet ter discussie staat.

Uit het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoekster een poging om in vier onderdelen de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, met name wat betreft haar reisweg, de bewijslast, de onmogelijkheid om bescherming te krijgen van de Syrische overheden en de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief, en de heer A. R..

Per aangetekend schrijven van 7 september 2010 legt verzoekster twee nieuwe documenten neer, met name een medisch attest afgeleverd op 20 mei 2007 door het "syndicaat van Syrische dokters" en een brief van haar advocaat, gedagtekend 16 juni 2010.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij haar reisweg noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen aannemelijk maakt, (ii) zij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de historie die centraal staat in haar asielrelaas, ofschoon ze een advocaat raadpleegde zowel voor de aankoop van haar appartement als voor de problemen met haar echtgenoot (iii) zij zich op geen enkel moment tot haar autoriteiten heeft gewend om bescherming te zoeken omwille van de bedreigingen en de mishandelingen van haar man, (iv) zij geen aannemelijke verklaring geeft waarom zij en de kinderen niet elders in Syrië zouden kunnen gaan wonen, (v) het niet plausibel is dat verzoekster niet de volledige naam van de man van de Mukhabarat die haar een oneerbaar voorstel deed, kent, zij op geen enkele manier staat dat deze man bij de Mukhabarat werkt, noch wat hij haar zou aangedaan hebben, en zij ook hieromtrent geen enkele stappen zou ondernomen hebben, (vi) het merkwaardig is dat zij, gezien de door haar geschetste omstandigheden, erin geslaagd is zelf een appartement te kopen en in te staan voor de maandelijkse afbetalingen, en (vii) haar identiteitskaart en die van haar oudste zoon enkel een bewijs vormen van hun identiteit, dewelke niet ter discussie staat.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoekster stelt dat haar gebrek aan kennis betreffende haar reisweg en een eventuele twijfel over haar verklaringen hieromtrent geen essentiële elementen betreffen die een doorslaggevende invloed kunnen hebben op haar geloofwaardigheid, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de reisweg mee in overweging kan nemen bij zijn oordeel. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkel reisbescheiden, met name een vliegticket, instapkaart of bagageticket, kan voorleggen waaruit blijkt met welke vlucht, wanneer en waar ze in Europa is aangekomen, en het evenmin aannemelijk is dat zij niet weet met welke vliegmaatschappij ze heeft gereisd en van welke luchthaven naar welke luchthaven. Dat de smokkelaar steeds de reisdocumenten bij zich hield waardoor zij niet de gelegenheid had om de gegevens van de valse

paspoorten te controleren, kan niet overtuigen aangezien het risico op individuele controle tijdens een internationale reis, zowel bij vertrek als bij aankomst, zeer reëel is, zodat het ongeloofwaardig is dat een smokkelaar zal meereizen met een familie, een vrouw en drie kinderen, zonder dat zij zijn voorbereid op de reis, waardoor hij zelf de kans loopt om tegen de lamp te lopen. Derhalve kan redelijkerwijs verwacht worden dat de reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens één van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster slechts weet dat het paspoort een rode kleur had zonder enig identiteitsgegeven van het valse paspoort te kennen. Het verweer dat er omkoping in het geding was en dat de smokkelaar haar gerust gesteld had door te zeggen dat alles in orde zou komen en dat zij zich geen zorgen moest maken, doet geen afbreuk aan bovenstaand risico om individueel gecontroleerd en ondervraagd te worden. De vaststelling dat verzoekster geen enkel reisdocument kan neerleggen en zij evenmin aan de hand van haar verklaringen haar reisweg kan aannemelijk maken, wijst op een gebrek aan medewerking en doet, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.7. Blijkens haar verklaringen is verzoekster haar land van herkomst ontvlucht om te ontsnappen aan de bedreigingen en de mishandelingen van haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht concludeert dat verzoekster geen enkel begin van bewijs heeft ingediend van de door haar voorgehouden feiten. Waar verzoekster voorhoudt dat zij een advocaat heeft gecontacteerd in verband met haar problemen en hij haar duidelijk heeft gemaakt dat hij haar niet kon helpen met de problemen met haar echtgenoot, dat haar echtgenoot een gerespecteerd man is en connecties heeft in overheidsinstanties zodat hij altijd eender wie smeergeld kan betalen om te verkrijgen wat hij wil en om eventuele klachten die zouden worden ingediend ongedaan te maken en zij zich als vrouw in een zwakke positie bevindt in de samenleving, leest de Raad in de landeninformatie over de positie van de vrouw in Syrië, toegevoegd enerzijds aan het verzoekschrift en anderzijds aan de nota, dat het voor een vrouw in Syrië niet eenvoudig is om klacht in te dienen wegens mishandeling door de partner en dit sociaal niet aanvaard wordt, doch uit het U.S. Department of State Human Rights Report: Syria van 2009, blijkt dat er in Damascus wel degelijk mogelijkheden zijn waar vrouwen, slachtoffer van huishoudelijk geweld, terecht kunnen voor bescherming en hulpverlening (p. 28), een mogelijkheid waarvan verzoekster geen gebruik heeft gemaakt. Vermits blijkens de verklaringen de slechte huwelijksrelatie al zo lang duurde, en zij zelfs een advocaat zou hebben geraadpleegd, is het niet aannemelijk dat verzoekster geen andere mogelijkheid zou hebben gezocht bij professionele hulpverleners, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten. Immers uit de aan de verweernota gevoegde informatie wordt gewezen op enkele initiatieven die werden ontwikkeld ter bestrijding van geweld tegen vrouwen: *“Verweerder merkt vervolgens op dat uit de bij de nota gevoegde informatie blijkt dat er, hetzij beperkt, toch enkele initiatieven ontwikkeld zijn betreffende geweld tegen vrouwen. Er is een groeiende activiteit van vrouwengroeperingen en in de hoofdstad is er sprake van initiatieven als hotlines, vluchthuizen en juridische bijstand aan mishandelde vrouwen. Uit het US State Department over Syrië dd.11/03/2010 (bijlage 1 nota) blijkt dat in augustus 2009 enkele christelijke kloosterzusters een vluchthuis geopend hebben voor slachtoffers van huiselijk geweld. Er wordt 24 op 24 uur opvang voorzien en er is een hotline waarop slachtoffers terecht kunnen. Tijdens het voorbije jaar werden 300 telefonische oproepen geregistreerd en 50 vrouwen geholpen. Hulpverleners signaleerden dat de politie in toenemende mate slachtoffers van het huiselijk geweld naar dit vluchthuis verwees. Naast dit initiatief verzorgen nog twee vrouwenorganisaties dienstverlening met name de Vereniging voor de rol en ontwikkeling van de vrouw en Vereniging voor Syrische Familieplanning. Er zijn minstens twee private vluchthuizen voor mishandelde vrouwen in Damascus. Vervolgens kan vastgesteld worden dat sommige vrouwen in het Syrische publieke leven vooraanstaande posities innemen. Er is een vrouwelijke vice-presidente en er zijn 2 vrouwelijke ministers. 30 van de 250 parlementsleden zijn vrouwen. In het Nederlands Ambtsbericht van september 2009 (bijlage 2 nota) wordt eveneens aandacht besteed aan de specifieke situatie van de vrouwen in Syrië. Er wordt bevestigd dat er geen specifiek wetsartikel bestaat tegen huiselijk geweld. Wel is mishandeling in algemene zin strafbaar. De relevante artikelen zijn 540-547 van het strafwetboek. Slagen en verwondingen die meer dan tien dagen arbeidsongeschiktheid met zich meebrengen worden bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot tien jaar of een geldboete. Het maakt daarbij niet uit of de dader echtgenoot, broer of een onbekende is. Een vrouw kan aangifte doen en een zaak beginnen, niet onder de noemer huiselijk geweld, maar onder geweld in het algemeen. Voorts wordt er in dit rapport gemeld dat er in Damascus enkele blijf-van-mijn-lijf-huizen actief zijn. De info hieromtrent strookt met die van het State Department. Algemeen is er in Syrië een confrontatie gaande tussen enerzijds vrouwenorganisaties die streven naar een verbeterde (legale) positie van de vrouw en anderzijds conservatieve Islamitische clerus die deze groeperingen als een bedreiging beschouwt voor de sharia. In het verleden hebben de Syrische autoriteiten verschillende vrouwengroepen verboden, hoewel ze in de praktijk wel worden gedoogd. Een*

belangrijke overwinning behaalden de vrouwengroepen in 2009 met een verstrenging van de wetgeving aangaande het verschijnsel van de 'erewraak'. De belangrijkste Syrische vrouwengroepering is het goed georganiseerde en zeer actieve Syrian Women Observatory (SWO, www.nesasy.org). In februari 2010 meldde de UNRWA (bijlage 3 nota) dat er een nieuwe hotline voor mishandelde vrouwen in Syrië wordt geopend. Initiatiefnemer zijn verschillende NGO's, die ook training verschaffen voor advocaten en sociaal werkers die zich in de materie wensen te verdiepen. In workshops wordt ingezonderd aandacht besteed aan internationale verdragen en de Syrische wetgevende en administratieve praktijk in geval van geweld tegen vrouwen. Verweerder stelt nog vast dat het door verzoekster geciteerde rapport van de UK Home Office (bijlage 2 inventaris verzoekschrift) stelt dat, in weerwil van het sociale stigma dat een en ander kan veroorzaken, vrouwen tot nader order bij de rechtbank verhaal kunnen halen in geval van huiselijk geweld en dat de Syrische Vrouwenfederatie terzake advies biedt aan mishandelde vrouwen." Dat verzoekster aan haar advocaat advies gevraagd heeft en dat haar advocaat haar louter adviseerde om te gaan scheiden (CGVS, gehoorverslag p. 19) zonder één van bovenstaande vluchtalternatieven, in Damascus, aan te reiken, is dan ook niet geloofwaardig.

Het is voorts ook niet duidelijk waarom verzoeksters echtgenoot, die verliefd zou zijn geweest op iemand anders en met wie hij seksuele contacten had, niet zelf de echtscheiding zou willen inzetten. Het is in ieder geval niet aannemelijk dat hij zich zou laten tegenhouden door zijn schoonfamilie, die het geen goede oplossing zou gevonden hebben dat hij van verzoekster zou scheiden, om met zijn vriendin te trouwen. Dit geldt des te meer nu verzoekster verklaarde dat hij connecties heeft in overheidsinstanties, en hij eveneens over veel geld beschikt zodat hij altijd eender wie smeergeld kan betalen om te verkrijgen wat hij wil (verzoekschrift p. 5).

In de door verzoekster geschetste context is het ook niet geloofwaardig dat zij als kapster daadwerkelijk een appartement zou gekocht hebben om elders te kunnen gaan wonen door 450 000 Syrische pond zelf gespaard te hebben en maandelijks 1000 Syrische pond af te betalen, temeer zij door haar echtgenoot het werken moest opgeven anderhalf jaar voor haar vlucht uit Syrië. Tevens is het opmerkelijk dat verzoekster zomaar het appartement, dat tenslotte de gezinswoning was, kon verkopen zonder dat de echtgenoot enige argwaan had. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs indient van de aan- en verkoop van het appartement, van de maandelijkse afbetalingen en van de volmacht die ze aan haar advocaat gaf voor de verkoop van haar appartement.

Wat het onderdeel van het relaas betreft waarbij verzoekster vrees koestert voor A. R., een vriend van haar echtgenoot en een lid van de moekharabat die haar onder druk zou hebben gezet teneinde van haar te eisen dat zij naast hem zou komen zitten tijdens zijn bezoek, merkt de Raad op, en daargelaten de correcte vaststelling dat verzoekster de volledige naam van A. R. niet kent, dat het door verzoekster voorgehouden verloop van de gebeurtenissen, met name dat op een dag ongeveer om middernacht twee mensen binnen kwamen die zeiden dat ze voor de moekhabarat werkten, de living en de keuken doorzochten, haar blinddoekten en meenamen en A. R. haar onder druk zette door te stellen dat ze zou vrijkomen onder de voorwaarde dat, als hij zou langskomen, zij naast hem moest komen zitten en niet weigeren (gehoor CGVS, p. 13), weinig overtuigend is. Zo is het niet geloofwaardig dat de moekhabarat om middernacht naar een appartement gaat en daar een zogenaamde huiszoeking verricht op het ogenblik dat de vrouw alleen, dit wil zeggen zonder haar echtgenoot, in huis is. Meer nog, het is ongeloofwaardig dat een Syrische vrouw om middernacht zomaar de deur zal opdoen voor twee onbekenden en niet meteen alarm slaat wanneer deze pogen haar mee te nemen, temeer verzoekster in een appartementsgebouw woont en haar, toen zestien- en dertienjarige, zonen in huis waren.

Verzoekster onderneemt alsnog een poging om haar relaas te staven en dit aan de hand van een per aangetekend schrijven van 7 september 2010 ingediend medisch attest afgeleverd door het "syndicaat van de Syrische dokters" van 20 mei 2007 en een brief van haar advocaat gedagtekend 19 juni 2010. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet toelicht waarom deze stukken niet eerder werden ingediend en op welke wijze zij deze stukken heeft bekomen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat het medisch attest niet overeenkomt met verzoeksters verklaringen. Immers blijkt haar verklaringen zou zij bereid geweest zijn een medisch onderzoek te ondergaan om aan te tonen dat zij geen overspel had gepleegd na de beschuldiging van haar echtgenoot "ongeveer 5 jaar geleden" (DVZ, stuk 9 p. 2) en voordat haar familie met haar alle contact verbrak vijf jaar geleden (DVZ, stuk 9 p. 2, CGVS, stuk 4 p. 12), dit zou dan in 2005 zijn geweest, terwijl het medisch attest dat zij op consultatie is geweest dateert van 20 mei 2007. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat een eenvoudig medisch onderzoek en/of een laboratoriumtest zou kunnen bepalen dat een gehuwde vrouw al zeven maanden geen seksuele betrekkingen zou hebben gehad en dat derhalve dergelijk medisch attest als bewijs kan dienen tegen de beschuldiging van overspel. Wat de Syrische advocaat van verzoekster betreft, stelt de

Raad vast dat zij tijdens het gehoor verklaarde dat haar advocaat I. N. noemt terwijl de brief van de advocaat van 19 juni 2010 ondertekend is door haar advocaat H. J. Z.. De Raad is hoe dan ook van oordeel dat aan de brief van de Syrische raadman geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend voor de door verzoekster voorgehouden feiten gelet op het gesolliciteerd karakter van dit schrijven en omdat de laatste paragraaf van dit schrijven geen steek houdt. Immers de raadsman voegt het medisch verslag toe van de gynaecoloog en voegt daar aan toe dat dit medisch verslag “volgde op de beschuldiging van haar echtgenoot van overspel, wat voor haar zeker de dood zal betekenen, indien dit wordt bevestigd”, terwijl de beweerde beschuldiging zou dateren van vijf - verklaringen van verzoekster - of drie jaar geleden - medisch attest –, en dit terwijl verzoekster en haar echtgenoot zich hadden verzoend, zoals zij bevestigt in het verzoekschrift (p. 7), en zij tot aan haar vlucht naar België met hem samen woonde in het door haar gekochte appartement. Derhalve worden deze twee stukken niet als bewijs van de voorgehouden feiten in aanmerking genomen. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster voorgehouden relaas, noch aan haar bewering dat zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht zonder de toestemming van haar echtgenoot. Haar betoog met betrekking tot het al dan niet verkrijgen van bescherming vanwege de Syrische autoriteiten is voorts niet relevant.

2.8. Waar verzoekster voorhoudt te behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de sociale groep van “vrouwen die slachtoffer worden van misbruik van de superieure positie van hun man als ze uit de echt willen scheiden van hun man, waarmee ze kinderen hebben en die blijf geven van onafhankelijkheid”, dient te worden opgemerkt, en daargelaten de vraag in hoeverre “de groep van vrouwen die slachtoffer worden van misbruik van de superieure positie van hun man” een sociale groep is in de zin van artikel 48/3, §3, d) van de vreemdelingenwet, dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen wordt aan verzoeksters relaas omtrent de huwelijksperikelen en haar vrees voor haar echtgenoot geen enkel geloof gehecht. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.9. Verzoeksters verwijzing naar de algemene situatie van vrouwen in Syrië en naar het artikel uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht (stuk 3) over de erkenning als vluchteling van vrouwen die het slachtoffer waren van huiselijk geweld, is niet afdoende om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aan te tonen. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond en elke asielaanvraag wordt op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De verwijzing naar individuele gevallen waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan vrouwen, is niet dienend.

2.10. Waar verzoekster voorhoudt dat zij zelfs in België wordt bedreigd door haar echtgenoot die er nog steeds mee dreigt om de kinderen af te nemen en haar te vermoorden, wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds enige tijd in Duitsland woont (CGVS, p. 5 – 6), zodat zou kunnen verwacht worden dat indien hij daadwerkelijk het hoederecht van de kinderen zou willen afnemen, zoals verzoekster het schetst, hij zich redelijkerwijs niet zou beperken tot een telefoontje. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeksters verklaringen over het verblijf van haar echtgenoot in Duitsland vaag en ontwijkend zijn. Zo stelt zij het volgende: *“een tijdje geleden belde hij mij op, hij heeft mij toen bedreigd. Hij was in Duitsland maar ik weet niet waar. Hoe heeft hij uw telefoonnummer bekomen? Mijn broer woont en werkt in Duitsland bij iemand en mijn man heeft van een vriend van mijn broer dat gekregen. Is uw man in Duitsland naar zijn zus gegaan? Nee, hij woont apart maar in zelfde dorp. In welk dorp is dat? Dat weet ik niet? Hoe weet je dan dat ze in hetzelfde dorp wonen? Mijn broer K. zei dat de afstand tussen hun huizen een kwartiertje is. Mijn broer werkt bij iemand in Duitsland en die was in Damascus onze buurman, ik kende hem. Wie was die buurvrouw? D.? En hoe nog? En zijn vrouw heeft S. Familienaam van D. Nee, die ken ik niet. Dus je bent zeker dat uw man u vanuit Duitsland gebeld heeft en niet vanuit Syrië? Hij was zeker in Duitsland, hij heeft mij toen beledigd. Hoe weet je zeker dat hij in Duitsland was? Door zijn nummer en hij sprak ook met mijn broer in Duitsland. (...) Sinds wanneer is uw man in Duitsland? Al twee à drie maanden woont hij daar. Is hij daar op een legale manier? Zij zus in Zweden heeft geregeld om op bezoek bij haar langs te gaan. Hoe weet je dat? Eerst wist K. niet dat hij daar in Duitsland was. Hij heeft via zijn schoonzus dat gehoord dat hij in Duitsland gekomen was. (...)”*. Vermits haar echtgenoot contact heeft opgenomen met verzoeksters broer mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij precies kan aangeven waar haar echtgenoot verblijft in Duitsland, wanneer hij daar is aangekomen en wat zijn toekomstplannen zijn. Op zijn minst kan verwacht worden dat verzoekster dit probeert te achterhalen

aangezien zij beweert ook hier in België door hem te zijn bedreigd, bewering waar geen geloof aan gehecht wordt.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier aanwezig die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS